

ಮಿನುಗೆಲೆ ಮಿನುಗೆಲೆ ನಕ್ಕೆ

ಮಿತ್ರಾ ವೆಂಕಟ್ರಾಜ್

ಕಲೆ: ವಿಶ್ವನಾಥ್ ಎ.ಎಸ್.

ಕೆಲವೋಂದು ಸಂದರ್ಭಗಳು, ವೃತ್ತಿಗಳು ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ನಮೋಳಿಗಿನ ತೀರ ಹಳೆಯ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಕೆಡಕಿ, ನಮೋಳಿಗೂ ಅಂಥದ್ದೊಂದು ವೃತ್ತಿತ್ವದ ಎಳೆ ಅಡಗಿದೆ ಎಂಬಿರಣ್ಯ ನಮ್ಮ ಅರಿವಿಗೆ ತರುವಾದಿದೆ. ಅಂಥದ್ದೊಂದು ಘಟನೆ ನನ್ನ ವೃತ್ತಿಜೀವನದ ಆರಂಭದ ದಿನಗಳಲ್ಲೇ ನಡೆದು ನನ್ನನ್ನು ಇನ್ನಿಲ್ಲದ ಅಚ್ಚರಿಗೆ ಒಳಪಡಿಸಿತ್ತು. ಇದು ನಡೆದದ್ದು ಮುಂಬಯಿಯಲ್ಲಿ. ನನಗಿನ್ನೂ ಅಗ ಮುಂಬಯಿ ಹೋಸತು. ಮಂಗಳಾರು, ಬೆಂಗಳೂರುಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ, ಉಡುಪು-ವಿನ್ಯಾಸಗಳ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿನ ನನ್ನ ಉಲವನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ ತಂದೆಯವರು ಘಾತನ್ ಜಗತ್ತಿನ ಕೇಂದ್ರವಾದ ಪ್ರಾರ್ಥಿಗಿಗೆ ಹಳ್ಳಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಿಂದು ಕಳಿಸಿದ್ದರು. ಅಫೀಸು ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತಂದೆಯವರಿಗೂ ಆಗಿಂದಾಗ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸೋ ಪ್ರವಾಸ ಇರುತ್ತಿದ್ದುದೂ ಇದಕ್ಕೊಂದು ಕಾರಣವಾಗಿದ್ದಿರಿಹುದು. ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷ ಪ್ರಾರ್ಥಿನಲ್ಲಿ, ಮತ್ತೆರಡು ವರ್ಷ ನ್ಯೂಯಾರ್ಕನಲ್ಲಿ ತರಬೇತು ಪಡೆದು ಈಗ ಏರದು ವರ್ಷಗಳ ಕೆಳಗೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಘಾತನ್ ರಾಜಧಾನಿ ಎಂದು ಹೇಸರಾದ ಮುಂಬಯಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದು ವರುಣ್ ವೆರಾನಿ ಘಾತನ್ ಹೋಸಿಗೆ ಸೇರಿ ವರ್ಷವಾಗುತ್ತಿತ್ತಿತ್ತು.

ಆವತ್ತು ಅಫೀಸಿನಲ್ಲಿ ತುಸು ನಿರಾಕಾರದ ವಾತಾವರಣವಿತ್ತು. ಉಡುಪುಗಳನ್ನು ಒತ್ತರೆ ಮಾಡಿ ಇಡುವ ಕೆಲಸದ ನಡುವೆ, ಮುಂಡಿನ ದಿನ ಘಾತನ್ ಹೋಗೆ ಬಂದ ಅತಿಧಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತು ಸಾಗಿತ್ತು. ನನಗಾದರ್ಯೋ ಹಿಂದಿನ ದಿನವೆಂಬುದು ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ತೇಲಿ ಹೋದಂತೆ ಅನಿಸಿತ್ತು. ಆ ಘಾತನ್ ಹೋಸಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿ ವರ್ಷವೂ ಅಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಸೇರಿದ ಮೇಲೆ ಅದ ಮೊದಲ ಪ್ರದರ್ಶನ ಅದು. ಅರು ತಿಂಗಳ ಎಡೆಬಿಡದ ಕೆಲಸದ ಒತ್ತರೆ-ಒಡಾಟಗಳಿಂದಾದ ಸುಸ್ತು ಬೇರೆ.